

Euroopan unionin
neuvosto

Bryssel, 6. kesäkuuta 2019
(OR. en)

9676/19

Toimielinten välinen asia:
2016/0337(CNS)

FISC 278
ECOFIN 518

ILMOITUS

Lähtettäjä: Puheenjohtajavaltio

Vastaanottaja: Valtuuskunnat

Kom:n asiak. nro: 13730/16 FISC 170 IA 99 - COM(2016) 685 final

Asia: Ehdotus neuvoston direktiiviksi yhteisestä yhteisöveropohjasta (CCTB)
– Tilannekatsaus

Valtuuskunnille toimitetaan liitteessä Eurooppa-neuvostolle annetussa Ecofin-neuvoston selvityksessä verotusasioista (asiak. 9773/19) tarkoitettu viimeisin puheenjohtajavaltion kompromissiteksti, joka kattaa CCTB-ehdotuksen I–X luvun.

2016/0337 (CNS)

Ehdotus

NEUVOSTON DIREKTIIVI

yhteisestä yhteisöveropohjasta

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

(...)

I LUKU

KOHDE, SOVELTAMISALA JA MÄÄRITELMÄT

1 artikla

Kohde

Tässä direktiivissä vahvistetaan yhteistä yhteisöveropohjaa koskeva järjestelmä ja säädetään kyseisen pohjan laskentaa koskevat säännöt.

2 artikla

Soveltamisala

1. Tämän direktiivin sääntöjä sovelletaan kaikkiin verovelvollisiin, jotka ovat yhteisöverovelvollisia yhdessä tai useammassa jäsenvaltiossa, mukaan lukien sellaisten yksiköiden yhdessä tai useammassa jäsenvaltiossa olevat kiinteät toimipaikat, joiden verotuksellinen kotipaikka on kolmannessa maassa.

2. Direktiivin sääntöjä ei sovelleta jäljempänä mainittuihin aloihin, jotka ovat erityisen verotusjärjestelyn alaisia:

a) merenkulku;

[b) kaivannaistoiminta ja kaivosteollisuus;]

[c) metsänhoito;]

[(d) täydennetään myöhemmin: muut erityisalat, jotka päätetään myöhemmin].

4 artikla

Määritelmät

Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

- 1) 'verovelvollisella' yritystä, joka täyttää 2 artiklan 1 tai 2 kohdassa säädetyt edellytykset;
 - 2) 'muulla kuin verovelvollisella' yritystä, joka ei täytä 2 artiklan 1 tai 2 kohdassa säädettyjä edellytyksiä;
 - 3) 'unionissa verotuksellista kotipaikkaansa pitävällä verovelvollisella' verovelvollista, jonka verotuksellinen kotipaikka on jossakin jäsenvaltiossa;
 - 4) 'unionin ulkopuolella verotuksellista kotipaikkaansa pitävällä verovelvollisella' verovelvollista, jonka verotuksellinen kotipaikka ei ole jossakin jäsenvaltiossa;
- 4 a) 'etuyhteydessä olevalla yrityksellä'
- a) yksikköä, jossa verovelvollisella on suoraan tai välillisesti vähintään 25 prosentin osuus äänioikeuksista tai pääomasta, tai jossa verovelvollisella on oikeus saada vähintään 25 prosenttia kyseisen yksikön voitoista;

- b) luonnollista henkilöä tai yksikköä, jolla on suoraan tai välillisesti vähintään 25 prosentin osuus verovelvollisen äänioikeuksista tai pääomasta, tai jolla on oikeus saada vähintään 25 prosenttia kyseisen verovelvollisen voitoista;

Jos luonnollisella henkilöllä tai yksiköllä on suoraan tai välillisesti vähintään 25 prosentin osuus verovelvollisesta ja yhdestä tai useammasta yksiköstä, kaikki asianomaiset yksiköt, verovelvollinen mukaan lukien, katsotaan myös etuyhteydessä oleviksi yrityksiksi;

- 5) 'tuloilla' myynnistä tai muista liiketapahtumista saatavia tuottoja vähennettynä valtion virastojen puolesta kannetuilla arvonlisäveroilla, muilla veroilla ja tulleilla riippumatta siitä, ovatko ne luonteeltaan monetaarisia vai eivät, mukaan lukien varojen ja oikeuksien luovutuksista saatava tuotto, korot, osingot ja muut jaetut voitot, mukaan lukien peitelty voitonjako, likvidaatioista saatava tuotto, rojalit, tuet ja avustukset, saadut lahjat, korvaukset ja vapaaehtoiset maksut. Tuloihin sisältyvät myös verovelvollisen antamat ei-monetaariset lahjat. Tuloihin eivät sisälly verovelvollisen hankkima pääoma eikä sille takaisin maksettu velka;
- 6) 'menoilla' verokauden aikana tapahtuvia yrityksen nettopääoman vähennyksiä, jotka toteutuvat varojen siirtymisenä pois yrityksestä tai varojen arvon alentumisena tai velkojen arvon kirjaamisena tai kasvuna, lukuun ottamatta niitä, jotka liittyvät monetaarisiin ja ei-monetaarisiin voitonjakoihin osakkeenomistajille tai pääomasijoittajille tässä ominaisuudessa;
- 7) 'verokaudella' kahdentoista kuukauden ajanjaksoa, verotuksellisesti sovellettavaa enintään kahdentoista kuukauden ajanjaksoa tai muuta verotuksellisesta sovellettavaa yli kahdentoista kuukauden ajanjaksoa, joka liittyy verovelvollisen toimipaikkaan, selvitystilaan tai likvidaatioon tai jos verovelvollinen on osa yritysryhmittymän uudelleenjärjestelyä;
- 8) 'voitolla' määrää, joka jää jäljelle, kun verokauden tuloista vähennetään vähennyskelpoiset menot ja muut vähennyskelpoiset erät;

- 9) 'tappiolla' määrää, jolla vähennyskelpoiset menot ja muut vähennyskelpoiset erät ylittävät verokauden tulot;
- 10) 'liikekirjanpidollisella konsernilla' kaikkia yksikköjä, jotka on täysimääräisesti sisällytetty kansainvälisten tilinpäätösstandardien tai kansallisen tilinpäätösjärjestelmän mukaisesti laadittuun konsernitilinpäätökseen;
- 10 a) 'peiteltyllä voitonjaolla' taloudellista etua, jota ei ilmoiteta voitonjakona ja jonka verovelvollinen maksaa 14 artiklassa mainituille henkilöille, mutta ei olisi maksanut riippumattomille kolmansille henkilöille, ja joka johtaa voiton vähenemiseen;
- [11) 'tutkimuksella ja kehityksellä' kokeellista tai teoreettista työtä, jolla pyritään pääasiassa hankkimaan uutta tietoa ilmiöiden tai havaittavissa olevien tosiseikkojen perusperiaatteista ja jolla ei ensisijaisesti pyritä mihinkään tiettyyn päämäärään tai tavoitteeseen (perustutkimusta); alkuperäistä tutkimusta, jota harjoitetaan uuden tiedon saamiseksi mutta joka on pääosin suunnattu erityiseen käytännön päämäärään tai tavoitteeseen (soveltavaa tutkimusta); järjestelmällistä työtä, jossa hyödynnetään tutkimuksesta ja käytännön kokemuksesta saatua tietoa ja tuotetaan lisätietoa ja jonka avulla on tarkoitus saada aikaan uusia tuotteita tai prosesseja tai parantaa olemassa olevia tuotteita tai prosesseja (kokeellista kehitystyötä);]

- 12) 'vieraan pääoman menoilla' muodoltaan kaikenlaisen velan korkomenoja, muita kansallisessa lainsäädännössä määriteltyjä, korkoa ja rahoituksen hankinnan yhteydessä kertyviä menoja taloudellisesti vastaavia menoja, kuten esimerkiksi voitto-osuuslainoista kertyvät maksut, vaihtovelkakirjalainojen ja nollakuponkilainojen laskennalliset korot, vaihtoehtoisten rahoitusjärjestelyjen mukaiset maksut, rahoitusleasingmaksujen rahoituskustannusosuus, asianomaisen omaisuuserän tasearvoon pääomitettu korko tai pääomitettujen korkojen kuoletukset, siirtohinnoittelusääntöjen mukaiset rahoitustuottojen määrät, vieraaseen pääomaan liittyvien johdannaisinstrumenttien tai suojausjärjestelyjen mukainen nimelliskorkojen määrä, tämän direktiivin 11 artiklassa tarkoitettu nettopääomalisäysten määritetty tuotto, tietyt vieraan pääoman ja rahoituksen hankkimiseen liittyvistä välineistä johtuvat valuuttakurssivoitot ja -tappiot, rahoitusjärjestelyistä aiheutuvat vakuusmaksut, vieraaseen pääomaan liittyvät järjestelymaksut ja samankaltaiset kulut;
- 13) 'ylimenevillä vieraan pääoman menoilla' määrää, jolla verovelvollisen vähennyskelpoiset vieraan pääoman menot ylittävät veronalaiset korkotulot ja muut veronalaiset tulot, joita verovelvollinen saa ja jotka vastaavat taloudellisesti korkotuloja;
- 17) 'verotusarvolla' käyttöomaisuuden tai omaisuuserien ryhmän poistopohjaa, josta on vähennetty tehdyt kokonaispoistot;
- 18) 'markkina-arvolla' määrää, jolla voidaan vaihtaa varat tai täyttää keskinäiset velvoitteet liiketoimeen halukkaiden osapuolten, jotka eivät ole etuyhteydessä, välillä suorassa kaupassa;

- 19) 'käyttöomaisuudella' hankittua tai verovelvollisen tuottamaa aineellista omaisuutta ja hankittuja aineettomia hyödykkeitä, jos ne voidaan arvostaa riippumattomasti ja niitä käytetään tai niitä on tarkoitus käyttää liiketoiminnassa tulojen synnyttämiseen, säilyttämiseen tai turvaamiseen yli 12 kuukauden ajan, paitsi jos niiden hankintaan tai valmistukseen liittyvät menot ovat alle 1 000 euroa. Käyttöomaisuuteen luetaan myös rahoitusvarat, lukuun ottamatta 21 artiklan mukaisia kaupankäyntitarkoituksessa pidettäviä rahoitusvaroja;
- 20) 'rahoitusvaroilla' tämän direktiivin 56 artiklassa tarkoitettujen etuyhteydessä olevien yritysten osakkeita ja tällaisille yrityksille annettuja lainoja, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/34/EU¹ 2 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja omistusyhteyksiä, sellaisille yrityksille annettuja lainoja, joihin verovelvollisella on omistusyhteyksiä, käyttöomaisuusinvestointeja, muita lainoja ja omia osakkeita siinä määrin kuin kansallisessa lainsäädännössä sallitaan niiden esittäminen taseessa;
- 21) 'hankinta- tai valmistusmenoilla' aineellisen käyttöomaisuushyödykkeen hankkimisesta suoritettua tai suoritettavaa rahamäärää tai vastikkeena annettujen tai kulutettujen muiden omaisuuserien arvoa tai muuta korvausta aineellisen käyttöomaisuushyödykkeen hankinta- tai valmistusajankohtana. Aineettomien käyttöomaisuushyödykkeiden osalta tarkoitetaan ainoastaan hankintamenoja;

¹ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2013/34/EU, annettu 26 päivänä kesäkuuta 2013, tietyntyyppisten yritysten vuositilinpäätöksistä, konsernitilinpäätöksistä ja niihin liittyvistä kertomuksista, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2006/43/EY muuttamisesta ja neuvoston direktiivien 78/660/ETY ja 83/349/ETY kumoamisesta (EUVL L 182, 29.6.2013, s. 19).

- 22) 'pitkävaikutteisilla aineellisilla käyttöomaisuushyödykkeillä' aineellisia käyttöomaisuushyödykkeitä, joiden vaikutusaika on vähintään 15 vuotta. Rakennusten, ilma-alusten ja laivojen katsotaan olevan pitkävaikutteisia aineellisia käyttöomaisuushyödykkeitä;
- 23) 'keskipitkävaikutteisilla aineellisilla käyttöomaisuushyödykkeillä' aineellisia käyttöomaisuushyödykkeitä, joita ei voi pitää 22 alakohdan mukaisina pitkävaikutteisina aineellisina käyttöomaisuushyödykkeinä ja joiden vaikutusaika on vähintään kahdeksan vuotta;
- 23 a) 'lyhytvaikutteisilla aineellisilla käyttöomaisuushyödykkeillä' aineellisia käyttöomaisuushyödykkeitä, joita ei voi pitää 22 ja 23 alakohdan mukaisina pitkä- tai keskipitkävaikutteisina aineellisina käyttöomaisuushyödykkeinä ja joiden vaikutusaika on alle kahdeksan vuotta;
- 23 b) 'hankitulla liikearvolla (goodwill)' liiketoiminta[...]kaupassa hankitun yrityksen ostohinnan ja sen nettovarallisuuden (varat, joista vähennetty velat) markkina-arvon välistä eroa;
- 24) 'käytetyillä käyttöomaisuushyödykkeillä' käyttöomaisuutta, jonka vaikutusaika oli hankintahetkellä kulunut osittain ja joka soveltuu käytettäväksi nykyisessä tilassaan tai korjauksen jälkeen;
- 25) 'vaikutusajalla' ajanjaksoa, jona omaisuuserän odotetaan olevan käytettävissä, tai tuotantoyksiköiden tai vastaavien yksiköiden määrää, jonka verovelvollinen odottaa saavansa omaisuuserästä;
- 26) 'perusparannusmenoilla' käyttöomaisuuteen kohdistuvia lisämenoja, jotka lisäävät omaisuuserän kapasiteettia huomattavasti tai parantavat sen toimintaa huomattavasti tai joiden kustannus on yli 10 prosenttia omaisuuserän alkuperäisestä poistopohjasta;

- 27) 'varastoilla ja keskeneräisillä töillä' myytävänä pidettäviä omaisuuseriä, tuotantoprosessissa myyntiä varten olevia omaisuuseriä taikka omaisuuseriä, jotka ovat tuotantoprosessissa tai palveluja tuottaessa kulutettaviksi tarkoitettuja raaka-aineita tai tarvikkeita;
- 28) 'taloudellisella haltijalla' henkilöä, joka vastaanottaa kaikki käyttöomaisuuteen liittyvät oleelliset edut ja kantaa riskit riippumatta siitä, onko kyseinen henkilö laillinen haltija. Verovelvollista, jolla on oikeus omistaa ja käyttää käyttöomaisuutta sekä luopua siitä ja joka kantaa vastuun sen menetyksestä tai tuhoutumisesta, pidetään joka tapauksessa taloudellisena haltijana;
- 29) 'rahoitusalan yrityksellä' mitä tahansa seuraavaa yksikköä:
- a) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/39/EY² 4 artiklan 1 kohdan 1 alakohdassa määritelty luottolaitos tai sijoituspalveluyritys, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2011/61/EU³ 4 artiklan 1 kohdan b alakohdassa määritelty vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen hoitaja tai Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/65/EY⁴ 2 artiklan 1 kohdan b alakohdassa määritelty rahastoyhtiö;

² Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2004/39/EY, annettu 21 päivänä huhtikuuta 2004, rahoitusvälineiden markkinoista sekä neuvoston direktiivien 85/611/ETY ja 93/6/ETY ja Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2000/12/EY muuttamisesta ja neuvoston direktiivin 93/22/ETY kumoamisesta (EUVL L 145, 30.4.2004, s. 1).

³ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2011/61/EU, annettu 8 päivänä kesäkuuta 2011, vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen hoitajista ja direktiivin 2003/41/EY ja 2009/65/EY sekä asetuksen (EY) N:o 1060/2009 ja (EU) N:o 1095/2010 muuttamisesta (EUVL L 174, 1.7.2011, s. 1).

⁴ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/65/EY, annettu 13 päivänä heinäkuuta 2009, siirtokelpoisiin arvopapereihin kohdistuvaa yhteistä sijoitustoimintaa harjoittavia yrityksiä (yhteissijoitusyritykset) koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta (EUVL L 302, 17.11.2009, s. 32).

- b) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/138/EY⁵ 13 artiklan 1 alakohdassa määritelty vakuutusyritys;
- c) direktiivin 2009/138/EY 13 artiklan 4 alakohdassa määritelty jälleenvakuutusyritys;
- d) Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2003/41/EY⁶ 6 artiklan a alakohdassa määritelty ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoava laitos, paitsi jos jäsenvaltio päättää mainitun direktiivin 5 artiklan mukaisesti olla soveltamatta mainittua direktiiviä osittain tai kokonaan kyseisiin laitoksiin, tai direktiivin 2003/41/EY 19 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavan laitoksen edustaja;
- e) sellaisia eläkejärjestelmiä hallinnoiva eläkelaitos, joiden katsotaan olevan Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 883/2004⁷ ja Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 987/2009⁸ piiriin kuuluvia sosiaaliturvajärjestelmiä, sekä oikeushenkilö, joka on perustettu tällaisiin järjestelmiin tehtäviä eläkesijoituksia varten;

⁵ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2009/138/EY, annettu 25 päivänä marraskuuta 2009, vakuutus- ja jälleenvakuutustoiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta (Solvenssi II) (EUVL L 335, 17.12.2009, s. 1).

⁶ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2003/41/EY, annettu 3 päivänä kesäkuuta 2003, ammatillisia lisäeläkkeitä tarjoavien laitosten toiminnasta ja valvonnasta (EUVL L 235, 23.9.2003, s. 10).

⁷ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 883/2004, annettu 29 päivänä huhtikuuta 2004, sosiaaliturvajärjestelmien yhteensovittamisesta (EUVL L 200, 7.6.2004, s. 1).

⁸ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) No 987/2009, annettu 16 päivänä syyskuuta 2009, sosiaaliturvajärjestelmien yhteensovittamisesta annetun asetuksen (EY) N:o 883/2004 täytäntöönpanomenettelystä (EUVL L 284, 30.10.2009, s. 1).

- f) direktiivin 2011/61/EU 4 artiklan 1 kohdan a alakohdassa määritelty vaihtoehtoinen sijoitusrahasto, jota hoitaa direktiivin 2011/61/EU 4 artiklan 1 kohdan b alakohdassa määritelty vaihtoehtoisten sijoitusrahastojen hoitaja, tai vaihtoehtoinen sijoitusrahasto, jota valvotaan kansallisen lainsäädännön nojalla;
 - g) direktiivin 2009/65/EY 1 artiklan 2 kohdassa määritelty yhteissijoitusyritys;
 - h) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 648/2012⁹ 2 artiklan 1 alakohdassa määritelty keskusvastapuoli;
 - i) Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 909/2014¹⁰ 2 artiklan 1 kohdan 1 alakohdassa määritelty arvopaperikeskus;
- 30) 'yksiköllä' mitä tahansa oikeudellista järjestelyä liiketoiminnan suorittamiseksi joko yhtiön tai sellaisen rakenteen välityksellä, joka on verotuksen kannalta katsottuna läpinäkyvä;
- 30 a) 'verotuksellisesti läpinäkyvällä' tilanteita, joissa jäsenvaltion lainsäädännössä yksikön tai järjestelyn tuloa (tai osaa siitä) ei veroteta yksikön tai järjestelyn tasolla vaan niiden henkilöiden tasolla, joilla on omistusosuus kyseisessä yksikössä tai järjestelyssä;

⁹ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 648/2012, annettu 4 päivänä heinäkuuta 2012, OTC-johdannaisista, keskusvastapuolista ja kauppatietorekistereistä (EUVL L 201, 27.7.2012, s. 1).

¹⁰ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 909/2014, annettu 23 päivänä heinäkuuta 2014, arvopaperitoimituksen parantamisesta Euroopan unionissa sekä arvopaperikeskuksista ja direktiivien 98/26/EY ja 2014/65/EU sekä asetuksen (EU) N:o 236/2012 muuttamisesta (EUVL L 257, 28.8.2014, s. 1).

5 artikla

Verotuksellista kotipaikkaansa unionissa pitävän verovelvollisen kiinteä toimipaikka jäsenvaltiossa

1. Verovelvollisella katsotaan olevan kiinteä toimipaikka muussa jäsenvaltiossa kuin siinä jäsenvaltiossa, jossa on sen verotuksellinen kotipaikka, silloin kun sillä on kyseisessä muussa jäsenvaltiossa pysyvä paikka, jonka kautta sen liiketoiminta hoidetaan kokonaan tai osittain ja joka voi olla erityisesti
 - a) hallinnollinen toimipaikka;
 - b) sivukonttori;
 - c) toimisto;
 - d) tehdas;
 - e) työpaja;
 - f) kaivos, öljy- tai kaasulähde, louhos tai muu luonnonvarojen hyödyntämiseen tarkoitettu paikka.
2. Rakennustyömaa tai rakennus- tai asennushanke muodostaa kiinteän toimipaikan ainoastaan, jos se kestää yli 12 kuukautta.
3. Ilmaisu 'kiinteä toimipaikka' ei sisällä seuraavia toimintoja edellyttäen, että tällainen toiminta, tai f alakohdan tapauksessa pysyvän liikepaikan koko toiminta, on luonteeltaan avustavaa tai valmistelevaa:
 - a) tilojen käyttö pelkästään verovelvolliselle kuuluvien tavaroiden tai kauppatavaroiden varastointia, esillepanoa tai toimittamista varten;

- b) varaston pitäminen pelkästään verovelvolliselle kuuluvien tavaroiden tai kauppatavaroiden varastointia, esillepanoa tai toimittamista varten;
- c) varaston pitäminen pelkästään verovelvolliselle kuuluvien tavaroiden tai kauppatavaroiden toisen henkilön suorittamaa käsittelyä varten;
- d) pysyvän liikepaikan pitäminen pelkästään tavaroiden tai kauppatavaroiden ostamiseksi tai tietojen keräämiseksi verovelvolliselle;
- e) pysyvän liikepaikan pitäminen pelkästään jonkin muun toiminnan suorittamiseksi verovelvolliselle;
- f) pysyvän liikepaikan pitäminen pelkästään a–e alakohdassa mainittujen toimintojen millaisen yhdistelmän tahansa suorittamiseksi.

4. Jos henkilö toimii jossakin jäsenvaltiossa verovelvollisen puolesta ja tällöin tekee tavanmukaisesti sopimuksia tai on tavanomaisesti keskeisessä asemassa sellaisten sopimusten tekemisessä, jotka verovelvollinen tekee järjestelmällisesti ilman olennaisia muutoksia, verovelvollisella katsotaan olevan kiinteä toimipaikka kyseisessä jäsenvaltiossa niiden toimintojen osalta, joita kyseinen henkilö suorittaa verovelvollisen puolesta, sanotun kuitenkin rajoittamatta 5 kohdan soveltamista.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut sopimukset on tehtävä

- a) verovelvollisen nimissä; tai
- b) kyseiselle verovelvolliselle kuuluvan omaisuuden tai sellaisen omaisuuden siirtämiseksi, jota verovelvollisella on oikeus käyttää, tai tällaista omaisuutta koskevan käyttöoikeuden myöntämiseksi; tai
- c) palvelujen suorittamiseksi verovelvollisen toimesta.

Ensimmäistä ja toista alakohtaa ei sovelleta, jos kyseisen henkilön toiminta on 3 kohdassa tarkoitetulla tavalla luonteeltaan avustavaa tai valmistelevaa siten, että jos toimintaa harjoitetaan pysyvässä liikepaikassa, tätä pysyvää liikepaikkaa ei katsota kiinteäksi toimipaikaksi kyseisen kohdan nojalla.

5.

- a) Edellä olevaa 4 kohtaa ei sovelleta, jos jäsenvaltiossa verovelvollisen puolesta toimiva henkilö harjoittaa kyseisessä jäsenvaltiossa liiketoimintaa riippumattomana toimijana ja toimii verovelvollisen puolesta kyseisen liiketoiminnan tavanomaisena osana.
Jos henkilö kuitenkin toimii yksinomaan tai lähes yksinomaan yhden tai useamman sellaisen verovelvollisen puolesta, johon se on 'läheisessä yhteydessä', kyseistä henkilöä ei pidetä riippumattomana toimijana tässä kohdassa tarkoitetulla tavalla suhteessa kyseisiin verovelvollisiin.
- b) Tämän artiklan soveltamiseksi henkilö on 'läheisessä yhteydessä' verovelvolliseen, jos sillä on suoraan tai välillisesti oikeus käyttää yli 50 prosenttia toisen äänioikeuksista tai omistusoikeus yli 50 prosenttiin toisen pääomasta tai se omistaa yli 50 prosenttia voitonjakoon oikeuttavista oikeuksista.

6. Se, että jäsenvaltiossa verotuksellista kotipaikkaansa pitävä verovelvollinen pitää määräysvallassaan toista verovelvollista, joka pitää verotuksellista kotipaikkaansa toisessa jäsenvaltiossa tai harjoittaa liiketoimintaa kyseisessä toisessa jäsenvaltiossa (joko kiinteän toimipaikan kautta tai muulla tavalla), taikka on tällaisen verovelvollisen määräysvallassa, ei itsessään tee kummastakaan verovelvollisesta toisen kiinteää toimipaikkaa.

II LUKU

VEROPOHJAN LASKENTA

6 artikla

Yleiset periaatteet

1. Veropohjaa laskettaessa voitot ja tappiot on kirjattava vasta sitten, kun ne ovat realisoituneet.
2. Liiketapahtumat ja veronalaiset tapahtumat on arvostettava yksittäin.
3. Veropohja on laskettava johdonmukaisesti, jolleivät poikkeukselliset olosuhteet edellytä muutosta laskutapaan.
4. Veropohja on laskettava kullekin verokaudelle, jollei toisin säädetä.
5. Veropohja on määriteltävä asianomaisessa jäsenvaltiossa sovellettavien kirjanpitosääntöjen perusteella, edellyttäen että ne ovat tässä direktiivissä säädettyjen sääntöjen mukaiset.
6. Tämän direktiivin säännöt eivät estä jäsenvaltioita soveltamasta ryhmiin sovellettavia kansallisia verotusjärjestelmiä, mukaan lukien erillisiä yksiköitä koskeva verotusjärjestelmä, joka sallii voiton, tappion tai korkokapasiteetin siirtämisen. Jos verovelvollisen sallitaan tai sen vaaditaan toimivan ryhmän puolesta, siten kuin ryhmä määrittellään ryhmiin sovellettavan kansallisen verotusjärjestelmän säännöissä, koko ryhmää [...] tai ryhmän jäseniä [...] kohdellaan verovelvollisena.

7 artikla

Veropohjan perusosa

1. Veropohja on laskettava siten, että tuloista vähennetään verovapaat tulot, vähennyskelpoiset menot ja muut vähennyskelpoiset erät.
2. Poiketen siitä, mitä 1 kohdassa säädetään, jäsenvaltio voi päättää, että verovelvollisten on laskettava veropohja erotuksena, joka vallitsee liiketoiminnan (netto)varojen verokauden lopun arvon ja liiketoiminnan (netto)varojen edeltävän verokauden lopun arvon välillä, plus yhtiöpääoman takaisinmaksujen ja voitonjakojen arvot, mukaan lukien peiteltyt suoritukset, miinus yhtiöoikeuden mukaiset liiketoiminnan varojen lisäykset, edellyttäen että tulos olisi sama kuin 1 kohdan mukaisella laskutavalla. Laskennassa on noudatettava tässä direktiivissä vahvistettuja sääntöjä, jotka koskevat tulojen verovapautta, vähennyskelpoisia menoja, kirjaamista ja arvostamista sekä poistoja.

8 artikla

Verovapaat tulot

1. Veropohjaan ei sisällytetä seuraavia tuloja:
 - a) käyttöomaisuuden hankintaan, valmistukseen tai perusparannukseen suoraan liittyvät tuet, kun käyttöomaisuudesta tehdään poistot 30–40 artiklan mukaisesti;
 - b) 37 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu omaisuuserien ryhmään kuuluvien omaisuuserien luovutuksesta saatava tuotto, mukaan lukien ei-monetaaristen lahjojen markkina-arvo;

- c) voitot ja tappiot osakkeiden luovutuksesta yhtiössä, edellyttäen että verovelvollisella on ollut 12 kuukauden ajan vähintään 10 prosentin suora omistusosuus yhtiön pääomasta tai äänioikeuksista ennen luovutusta;
- d) saadut voitonjaot, mukaan lukien peiteltyt voitonjaot, edellyttäen, että verovelvollisella on keskeytyksettä vähintään 12 kuukauden ajan vähintään 10 prosentin suora omistusosuus voittoa jakavan yhtiön pääomasta tai 10 prosentin osuus sen äänioikeuksista [ja että saadut voitot ovat olleet verollisia lähdevaltiossa];
- e) verovelvollisen siinä jäsenvaltiossa, jossa sen verotuksellinen kotipaikka on, kiinteältä toimipaikalta saama tulo.

2. Edellä olevaa 1 kohtaa ei sovelleta:

- a) voittoihin ja tappioihin, jotka saadaan kaupankäyntitarkoituksessa pidettävien osakkeiden luovutuksesta 21 artiklan 3 kohdassa tarkoitettulla tavalla [ja voitot, jotka saadaan henkivakuutusyriysten hallussa olevien osakkeiden 28 artiklan b alakohdan mukaisesta luovutuksesta];
- b) voitonjakoon, joka saadaan kaupankäyntitarkoituksessa pidettävistä osakkeista 21 artiklan 4 kohdassa tarkoitettulla tavalla [ja henkivakuutusyriysten 28 artiklan c alakohdan mukaisesti saamia voitonjakoja].

9 artikla

Vähennyskelpoiset menot

1. Menot ovat vähennyskelpoisia ainoastaan siltä osin kuin ne ovat aiheutuneet verovelvollisen suoran liiketoiminnallisen edun perusteella.
2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettuihin menoihin on kuuluttava kaikki myynneistä johtuvat ja tulojen hankkimisesta tai turvaamisesta verovelvolliselle syntyvät menot ja muut menot vähennettyinä vähennyskelpoisilla arvonlisäveroilla, mukaan lukien tutkimus- ja kehitysmenot, omaisuuserien hankintaan tai valmistukseen liittyvät alle 1 000 euron menot sekä liiketoimintaa varten tapahtuvasta pääoman hankinnasta ja velanotosta syntyvät menot.
- [3. Niiden määrien lisäksi, jotka voidaan vähentää tutkimus- ja kehitysmenoina 2 kohdan mukaisesti ja edellyttäen, että verovelvollinen ei hyödynnä suoraan tai epäsuorasti minkäänlaisia jäsenvaltion kansallisessa lainsäädännössä myönnettyjä tutkimus- ja kehitysmenoihin liittyviä etuuksia, verovelvollinen voi vielä vähentää verokausikohtaisesti 50 prosenttia lisää tällaisista kyseisen kauden aikana aiheutuneista menoista, lukuun ottamatta 33 artiklan 1 kohdan c, d ja e alakohdassa ja 33 artiklan 2 kohdan c, d ja e alakohdassa tarkoitettuihin omaisuuseriin liittyviä menoja.

Jos tutkimus- ja kehitysmenot ylittävät 20 000 000 euroa, verovelvollinen voi vähentää 25 prosenttia lisää ylimenevästä määrästä.

Poiketen siitä, mitä ensimmäisessä alakohdassa säädetään, verovelvollinen voi vielä vähentää [100 prosenttia] lisää tutkimus- ja kehitysmenoistaan aina 20 000 000 euroon saakka, jos verovelvollinen täyttää kaikki seuraavat edellytykset:

- a) se on listaamaton yritys, jonka palveluksessa on vähemmän kuin 50 työntekijää ja jonka vuosiliikevaihto ja/tai taseen loppusumma on enintään 10 000 000 euroa;
 - b) se on ollut rekisteröityneenä enintään viiden vuoden ajan. Jos verovelvollisen ei tarvitse rekisteröityä, viiden vuoden ajanjakso voidaan katsoa alkavan hetkellä, jona yritys joko aloittaa taloudellisen toimintansa tai tulee sen osalta verovelvolliseksi;
 - c) se ei ole syntynyt sulautuman eikä minkään muunlaisen yrityksen uudelleenorganisoinnin tuloksena;
 - d) sillä ei ole 56 artiklassa tarkoitettuja etuyhteydessä olevia yrityksiä;
 - e) se ei hyödynnä suoraan tai epäsuorasti minkäänlaisia jäsenvaltion kansallisessa lainsäädännössä myönnettyjä tutkimus- ja kehitysmenoihin liittyviä etuuksia.]
4. Jäsenvaltiot voivat säätää hyväntekeväisyysyhteisöille annettavien lahjojen tai lahjoitusten vähennyskelpoisuudesta.

10 artikla

Muut vähennyskelpoiset erät

Käyttöomaisuudesta 30–40 artiklan mukaisesti tehtävät poistot ovat vähennyskelpoisia.

[11 artikla

Kasvu- ja investointivähennys ('AGI')

1. Tässä artiklassa 'kasvu- ja investointivähennyksen pääomapohjalla', jäljempänä 'AGI-pääomapohja', tarkoitetaan tietyntä verokautena erotusta, joka vallitsee verovelvollisen pääoman ja verovelvollisen 56 artiklassa tarkoitettujen etuyhteydessä olevien yritysten pääomaan osallistumisen kirjanpitoarvon välillä.
2. Tässä artiklassa 'omalla pääomalla' tarkoitetaan:
 - a) Kun verovelvollinen on yhtiö, seuraavien yhteenlaskettua arvoa:
 - i. merkitty pääoma;
 - ii. ylikurssirahasto;
 - iii. arvonkorotusrahasto;
 - iv. varannot;
 - lakisääteinen rahasto;
 - rahastot omia osakkeita tai osuuksia varten;
 - yhtiöjärjestyksessä määrätty rahastot;
 - muut rahastot, mukaan luettuna käyvän arvon rahasto;
 - v. edellisten tilivuosien kirjanpidollinen tulos ja
 - vi. tilivuoden kirjanpidollinen tulos.

Kun verovelvollinen on kiinteä toimipaikka, termillä tarkoitetaan verovelvollisen omaa pääomaa, joka voidaan kohdentaa kiinteälle toimipaikalle.

3. Määrä, joka vastaa AGI-pääomapohjan lisäysten määritettyä tuottoa, voidaan vähentää verovelvollisen veropohjasta 1–6 kohdan mukaisesti. Jos AGI-pääomapohja vähenee, määrä, joka vastaa AGI-pääomapohjan vähennyksen määritettyä tuottoa, tulee veronalaiseksi.
4. a) AGI-pääomapohjan lisäykset tai vähennykset on laskettava niiden kymmenen ensimmäisen verokauden ajan, joina verovelvolliseen sovelletaan tämän direktiivin sääntöjä, erotuksena, joka vallitsee verovelvollisen asianomaisen verokauden lopun AGI-pääomapohjan ja verovelvollisen tämän direktiivin sääntöjen mukaisen ensimmäisen verokauden ensimmäisen päivän AGI-pääomapohjan välillä.
- b) Poiketen siitä, mitä 4 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetään, jos AGI-pääomapohjan laskenta johtaa AGI-pääomapohjan vähennykseen, AGI-pääomapohjan muutokset on laskettava uudelleen ottamatta huomioon verovelvolliselle aiheutuneita kirjanpidollisia tappioita tämän direktiivin sääntöjen mukaiselta ensimmäiseltä verokaudelta. Jos uudelleenlaskenta johtaa AGI-pääomapohjan lisäykseen, lisäystä ei oteta huomioon.
- c) Kymmenen ensimmäisen verokauden jälkeen viittausta AGI-pääomapohjan määrään, joka voidaan vähentää asianomaisen verokauden lopun AGI-pääomapohjasta, siirretään vuosittain eteenpäin yhdellä verokaudella.
5. Edellä 3 kohdassa tarkoitettu määritetty tuotto vastaa euroalueen 10-vuotisen valtion viitelainan tuottoa asianomaista verokautta edeltävän vuoden joulukuussa, sellaisena kuin Euroopan keskuspankki sen julkaisee, korotettuna kahden prosenttiyksikön riskipreemiolla. Kahden prosentin alarajaa sovelletaan, jos vuotuinen tuottokäyrä on negatiivinen.

6. Poiketen siitä, mitä 1–5 kohdassa säädetään, seuraavia ei sisällytetä AGI-pääomapohjaan, kun järjestely tai järjestelyjen sarja on otettu käyttöön olennaisena tarkoituksena tämän artiklan mukaisen veroedun saavuttaminen:
- a) ryhmän sisäiset lainat ja lainat, joihin liittyy 56 artiklassa tarkoitettuja etuyhteydessä olevia yrityksiä;
 - b) ryhmän sisäiset käteis- ja luontoissuoritukset;
 - c) ryhmän sisäiset varojen ja omistusten siirrot;
 - d) vanhan pääoman uudelleenluokittelu uudeksi pääomaksi likvidaatoiden ja startup-yritysten perustamisen välityksellä;
 - e) tytäryhtiöiden perustaminen;
 - f) etuyhteydessä olevien yritysten hallussa olevien yritysten ostaminen kokonaisuudessaan tai osittain;
 - g) kaksinkertaisia vähennyksiä ('double-dipping') hyödyntävät rakenteet, joissa yhdistyvät korkovähennykset ja AGI-vähennykset;
 - h) lainarahoituksen saatavien määrän lisäykset etuyhteydessä oleviin yrityksiin nähden verrattuna tällaisten saatavien määrään viitepäivänä.]

12 artikla

Vähennyskelvottomat erät

1. Poiketen siitä, mitä 9 ja 10 artiklassa säädetään, seuraavat erät eivät ole vähennyskelpoisia:
 - a) voitonjaot, mukaan lukien peiteltyt voitonjaot, sekä oman pääoman tai velan takaisinmaksu;
 - b) 50 prosenttia edustusmenoista. Jäsenvaltiot voivat määrätä muita rajoituksia elämäntyyliin tai yksityiselämään liittyvien menojen vähennyskelvottomuudelle;
 - c) kertyneiden voittovarojen siirtäminen rahastoon, joka muodostaa osan yhtiön omasta pääomasta;
 - d) yhteisövero ja vastaavat voitoista kannettavat verot;
 - e) lahjukset ja muut laittomat maksut;
 - f) sakot ja uhkasakot, myös viivästyskorot, jotka on maksettava viranomaiselle lainsäädännön rikkomisesta;
 - g) menot, jotka syntyvät verovelvolliselle sellaisten tulojen hankinnasta, jotka ovat tai olisivat 8 artiklan 1 kohdan c, d ja e alakohdan mukaisesti verovapaita kyseisellä verokaudella, ja tappiot 8 artiklan c kohdassa tarkoitettua osakkeiden luovutuksesta. Jäsenvaltiot voivat vahvistaa tällaiseen verovapaaseen tuloon liittyville menoille kiinteämääräisen summan, joka saa kuitenkin olla enintään 5 prosenttia tästä tulosta;
 - h) lahjat muille kuin verovelvollisen työntekijöille. Vähennyskelvottomuutta koskevaa sääntöä ei sovelleta, jos saajalle tilivuoden aikana annettujen esineiden hankinta- tai valmistuskustannukset eivät ole yhteensä yli 50 euroa;

- i) muut kuin 9 artiklan 4 kohdassa tarkoitetut lahjat ja lahjoitukset;
 - j) käyttöomaisuuden hankinta-, valmistus- tai perusparannusmenot, jotka voidaan vähentää 10 ja 18 artiklan nojalla, lukuun ottamatta tutkimukseen ja kehitykseen liittyviä menoja. Jäljempänä 33 artiklan 1 kohdan a alakohdassa ja 33 artiklan 2 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitettuja menoja ei kohdella tutkimukseen ja kehitykseen liittyvinä menoina;
 - k) pankeille BRR-direktiivistä ja YKM-asetuksesta aiheutuvat vuosimaksut;
 - l) kolmannessa maassa olevalle kiinteälle toimipaikalle aiheutuneet tappiot;
 - m) pois lajitellun varaston ja aineellisten hyödykkeiden kirjanpitoarvo, jos asianmukaisesti dokumentoituja liiketoiminnallisia perusteita ei ole.
2. Jäsenvaltiot voivat säätää 1 kohdan k alakohdassa mainittujen vuosimaksujen vähennyskelpoisuudesta.

13 artikla

Koron vähennysoikeutta rajoittava sääntö

1. Vieraan pääoman menot voidaan vähentää enintään verovelvollisen saamien korkojen tai rahoitusvarojen tuottamien muiden veronalaisten tulojen määrään asti.
2. Ylimenevät vieraan pääoman menot ovat vähennyskelpoisia sinä verokautena, jona ne syntyivät, mutta vähentää saadaan enintään 30 prosenttia verovelvollisen tuloksesta ennen korkoja, veroja, poistoja ja kuoletuksia, jäljempänä 'EBITDA', tai enintään 3 000 000 euroa sen mukaan, kumpi näistä on korkeampi.

Kun ryhmä katsotaan verovelvolliseksi 6 artiklan mukaisesti, ylimenevät vieraan pääoman menot ja EBITDA on laskettava koko ryhmän osalta. Edellä mainittu 3 000 000 euron määrä otetaan huomioon myös koko ryhmän osalta.

3. EBITDA on laskettava sisällyttämällä takaisin verovelvollisen veropohjaan ylimenevien vieraan pääoman menojen verolla oikaistut määrät sekä poistojen ja kuoletusten verolla oikaistut määrät. Verosta vapautettuja tuloja ei sisällytetä verovelvollisen EBITDAan.
4. Poiketen siitä, mitä 2 kohdassa säädetään, verovelvollinen, joka katsotaan itsenäiseksi yhtiöksi, saa vähentää ylimenevät vieraan pääoman menonsa kokonaan. Itsenäisellä yhtiöllä tarkoitetaan verovelvollista, joka ei ole osa liikekirjanpidollista konsernia ja jolla ei ole etuyhteydessä olevia yrityksiä eikä kiinteitä toimipaikkoja.
5. Poiketen siitä, mitä 2 kohdassa säädetään, ylimenevät vieraan pääoman menot saa vähentää kokonaan, jos ne aiheutuivat seuraavista:
 - a) lainat, jotka on myönnetty ennen [päivämäärä, jona tästä direktiivistä päästiin poliittiseen yhteisymmärrykseen], lukuun ottamatta kyseisten lainojen mahdollisia myöhempiä muutoksia;
 - [b) lainat, joilla rahoitetaan pitkän aikavälin julkisia infrastruktuurihankkeita, kun hankkeen toteuttaja, vieraan pääoman menot, varat ja tulot ovat kaikki unionissa.

Sovellettaessa b alakohtaa pitkän aikavälin julkisella infrastruktuurihankkeella tarkoitetaan hanketta sellaisen laajamittaisen omaisuuden luomiseksi, kehittämiseksi, käyttämiseksi tai ylläpitämiseksi, jonka jäsenvaltio katsoo olevan yleisen edun mukainen.

Jos b alakohtaa sovelletaan, pitkän aikavälin julkisesta infrastruktuurihankkeesta saatavia tuloja ei sisällytetä verovelvollisen EBITDAan.]

[5 a. Jos verovelvollinen on liikekirjanpidollisen konsernin jäsen, verovelvolliselle voidaan antaa oikeus vähentää ylimenevät vieraan pääoman menonsa kokonaan, jos verovelvollinen voi osoittaa, että oman pääoman osuus sen kokonaisvaroista on yhtä suuri tai suurempi kuin ryhmän vastaava osuus ja jos seuraavat edellytykset täyttyvät:

- i) verovelvollisen oman pääoman osuuden sen kokonaisvaroista katsotaan olevan yhtä suuri kuin ryhmän vastaava osuus, jos verovelvollisen oman pääoman osuus sen kokonaisvaroista on enintään kaksi prosenttiyksikköä sitä alhaisempi; ja
- ii) kaikki varat ja velat arvostetaan käyttäen samaa menetelmää kuin konsernitilinpäätöksissä.]

6. Ylimenevät vieraan pääoman menot, joita ei voi vähentää tietyinä verokautena, voidaan vähentää seuraavina verokausina ilman aikarajaa.

[6 a. Verovelvollisen jäsenvaltion on annettava säännöt, jotka koskevat käyttämättömän korkokapasiteetin vähentämistä enintään seuraavien viiden vuoden aikana.]

[7. Edellä olevaa 1–6 kohtaa ei sovelleta rahoitusalan yrityksiin, ei myöskään niihin, jotka ovat osa liikekirjanpidollista konsernia.]

14 artikla

Osakkeenomistajille, kyseisten osakkeenomistajien suoraan ylenevässä tai alenevassa polvessa oleville sukulaisille tai etuyhteydessä oleville yrityksille myönnetty etuudet

Osakkeenomistajalle, joka on yksityishenkilö, tai muulle henkilölle, jolla on henkilökohtainen yhteys osakkeenomistajaan, tai 56 artiklassa tarkoitettulle etuyhteydessä olevalle yritykselle myönnettyjä etuuksia ei pidetä vähennyskelpoisina menoina tai tuloja korotetaan tilanteen mukaan silloin, kun tällaisia etuuksia ei myönnettäisi riippumattomalle kolmannelle osapuolelle.

III LUKU

AJOITUS JA MÄÄRÄLLINEN ILMAISEMINEN

15 artikla

Yleiset periaatteet

Tulot, menot ja kaikki muut vähennyskelpoiset erät on kirjattava sinä verokautena, jona ne kertyvät tai syntyvät, jollei tässä direktiivissä toisin säädetä.

16 artikla

Tulojen kertyminen

1. Tulot kertyvät silloin, kun oikeus niihin on syntynyt ja ne voidaan mitata luotettavasti riippumatta siitä, onko asianomaiset määrät tosiasiallisesti maksettu.
2. Tavaroiden kaupasta katsotaan kertyneen 1 kohdan mukaisesti tuloja, kun seuraavat edellytykset täyttyvät:
 - a) verovelvollinen on siirtänyt ostajalle myytyjen tavaroiden omistajuuden;
 - b) verovelvollisella ei ole enää tosiasiallista määräysvaltaa myytyihin tavaroihin;
 - c) tulon määrä voidaan mitata luotettavasti;
 - d) on todennäköistä, että liiketapahtumaan liittyvä taloudellinen hyöty koituu verovelvollisen hyväksi;
 - e) toteutuneet tai toteutuvat liiketapahtumaan kohdistuvat menot voidaan mitata luotettavasti.

3. Palvelujen tarjoamisesta katsotaan kertyneen tuloja siinä vaiheessa, kun palvelut on tarjottu ja kun seuraavat edellytykset ovat täyttyneet:

- a) tulon määrä voidaan mitata luotettavasti;
- b) on todennäköistä, että liiketapahtumaan liittyvä taloudellinen hyöty koituu palvelujen tarjoajan hyväksi;
- c) liiketapahtuman valmistumisaste verokauden lopussa voidaan mitata luotettavasti;
- d) toteutuneet tai toteutuvat liiketapahtumaan kohdistuvat menot voidaan mitata luotettavasti.

Jos a–d alakohdassa vahvistetut perusteet eivät täyty, palvelujen tarjoamisesta katsotaan kertyneen tuloja ainoastaan sikäli kuin tulot vastaavat vähennyskelpoisia menoja.

4. Jos tulot syntyvät verovelvolliselle suoritettavista maksuista, jotka on määrä suorittaa useassa vaiheessa, tulojen katsotaan kertyneen, kun kukin yksittäinen erä erääntyy.

17 artikla

Vähennyskelpoisten menojen syntyminen

Vähennyskelpoiset menot syntyvät sinä hetkenä, jona kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:

- a) velvoite suorittaa maksu on syntynyt; jos kulu koostuu verovelvollisen useissa vaiheissa suorittamista maksuista, velvoite suorittaa maksu syntyy, kun kukin yksittäisistä eristä erääntyy;
- b) velvoite voidaan ilmaista määrällisesti;
- c) tavaroiden omistukseen liittyvät merkittävät riskit ja hyödyt on siirretty verovelvolliselle, kun kyseessä on tavarakauppa, tai verovelvollinen on vastaanottanut palvelut, kun kyseessä on palvelujen suoritus.

18 artikla

Poistokelvottomiin omaisuuseriin liittyvät menot

Jäljempänä 38 artiklassa tarkoitettujen aineellisten käyttöomaisuushyödykkeiden hankinta- tai valmistusmenot tai kyseisten omaisuuserien perusparannusmenot ovat vähennyskelpoisia sinä verokautena, jona kyseisistä omaisuuseristä luovutaan, edellyttäen että luovutuksesta saatu tuotto sisällytetään veropohjaan.

Varastot ja keskeneräiset työt

1. Verokauden vähennyskelpoisten menojen kokonaismäärää on korotettava varastojen ja keskeneräisten töiden arvolla verokauden alussa ja alennettava varastojen ja keskeneräisten töiden arvolla saman verokauden lopussa, lukuun ottamatta 22 artiklassa tarkoitettuihin pitkäaikaishankkeisiin liittyviä varastoja ja keskeneräisiä töitä.
2. Varastojen ja keskeneräisten töiden menot on arvostettava FIFO-menetelmää (first in-first out-menetelmää), LIFO-menetelmää (last-in first-out-menetelmää) tai painotetun keskihinnan menetelmää käyttäen.
3. Sellaisten varastojen ja keskeneräisten töiden menot, jotka eivät tavallisesti ole vaihdettavissa keskenään, sekä tiettyjä hankkeita varten tuotettujen tai toimitettujen ja erotettujen tavaroiden tai palvelujen menot on arvostettava erikseen.
4. Verovelvollisen on käytettävä samaa menetelmää kaikkien luonteeltaan ja käyttötarkoitukseltaan samanlaisten varastojen ja keskeneräisten töiden arvostamisessa.

Varastojen ja keskeneräisten töiden menoihin on kuuluttava kaikki ostomenot, suorat valmistusmenot sekä muut suorat menot, jotka ovat aiheutuneet varastojen ja keskeneräisten töiden saattamisesta siihen sijaintipaikkaansa ja kuntoon, jossa ne ovat asianomaisena verokautena.

Menoista on vähennettävä vähennyskelpoinen arvonlisävero.

Verovelvollinen, joka on sisällyttänyt välilliset menot varastojen ja keskeneräisten töiden arvostamiseen ennen kuin siihen on ryhdytty soveltamaan tämän direktiivin sääntöjä, voi jatkaa välillisiin menoihin perustuvan lähestymistavan soveltamista.

5. Varastot ja keskeneräiset työt on verokauden viimeisenä päivänä arvostettava menoon tai nettorealisointiarvoon sen mukaan, kumpi niistä on pienempi.

Nettorealisointiarvo on tavanomaisessa liiketoiminnassa saatava arvioitu myyntihinta, josta on vähennetty arvioidut valmiiksi saattamisesta johtuvat menot sekä arvioidut myynnin toteutumiseksi välttämättömät menot.

20 artikla

Arvostaminen

1. Veropohja lasketaan seuraavien tekijöiden perusteella:
 - a) liiketapahtumasta saatavat monetaariset vastikkeet, kuten myytyjen tavaroiden tai tuotettujen palvelujen hinta;
 - b) markkina-arvo, kun liiketapahtumasta saatava vastike on kokonaisuudessaan tai osittain ei-monetaarinen;
 - c) markkina-arvo, kun kyseessä on ei-monetaarinen lahja;
 - d) kaupankäyntitarkoituksessa pidettävien rahoitusvarojen ja -velkojen markkina-arvo.
2. Veropohja, mukaan lukien tulot ja menot, on ilmoitettava euroina verokauden aikana tai verokauden viimeisenä päivänä käyttäen kalenterivuodelle vahvistettua Euroopan keskuspankin julkaiseman valuuttakurssin keskiarvoa tai, jos verokausi ei ole sama kuin kalenterivuosi, Euroopan keskuspankin julkaisemien päivittäisten noteerausten keskiarvoa verokautena.
3. Edellä olevaa 2 kohtaa ei sovelleta sellaisessa jäsenvaltiossa sijaitsevaan verovelvolliseen, joka ei ole ottanut euroa käyttöön.

21 artikla

Kaupankäyntitarkoituksessa pidettävät rahoitusvälineet (kaupankäyntivarasto)

1. Rahoitusvälineitä on kohdeltava kaupankäyntitarkoituksessa pidettävinä, jos toinen seuraavista edellytyksistä täyttyy:
 - a) ne on hankittu tai syntyneet pääasiallisena tarkoituksena myydä ne tai ostaa ne takaisin 12 kalenterikuukauden kuluessa;
 - b) ne ovat osa sellaisten yksilöityjen rahoitusvälineiden muodostamaa salkkua, johdannaiset mukaan lukien, joita hallinnoidaan yhdessä ja joita on todistettavasti viime aikoina toistuvasti käytetty lyhyen aikavälin voiton tavoitteluun.
2. Poiketen siitä, mitä 16 ja 17 artiklassa säädetään, kyseisen verokauden veropohjaan on sisällytettävä mahdolliset erot kaupankäyntitarkoituksessa pidettävien rahoitusvälineiden markkina-arvon, joka on laskettu verokauden alussa tai ostopäivänä, jos se on myöhäisempi, ja rahoitusvälineiden saman verokauden lopussa lasketun markkina-arvon välillä.
3. Kun kaupankäyntitarkoituksessa pidettävistä rahoitusvälineistä luovutaan, tuotto on sisällytettävä veropohjaan. Kyseisten välineiden markkina-arvo verokauden alussa tai ostopäivänä, jos se on myöhäisempi, voidaan vähentää veropohjasta.
4. Jos jaettavaa voittoa saadaan kaupankäyntitarkoituksessa pidettävästä omistuksesta, 8 artiklan d alakohdassa tarkoitettua vapautusta veropohjasta ei sovelleta.

5. Poiketen siitä, mitä 8 artiklan c alakohdassa säädetään, jos rahoitusvälineitä ei enää pidetä kaupankäyntitarkoituksessa mutta ne pidetään edelleen käyttöomaisuutena, kyseisen verokauden veropohjaan on sisällytettävä mahdolliset erot kyseisten rahoitusvälineiden markkina-arvon, joka on laskettu verokauden alussa tai ostopäivänä, jos se on myöhäisempi, ja rahoitusvälineiden saman verokauden lopussa lasketun markkina-arvon välillä.

Poiketen siitä, mitä 8 artiklan c alakohdassa säädetään, jos rahoitusvälineitä ei enää pidetä käyttöomaisuutena mutta ne pidetään edelleen kaupankäyntitarkoituksessa, kyseisen verokauden veropohjaan on sisällytettävä mahdolliset erot kyseisten rahoitusvälineiden markkina-arvon, joka on laskettu verokauden alussa tai ostopäivänä, jos se on myöhäisempi, ja rahoitusvälineiden saman verokauden lopussa lasketun markkina-arvon välillä.

Rahoitusvälineiden markkina-arvo sen verokauden lopussa, jona rahoitusvälineet siirtyivät käyttöomaisuudesta kaupankäyntitarkoituksessa pidettäviksi välineiksi ja toisin päin, on myös rahoitusvälineiden markkina-arvo siirtymisen jälkeisen vuoden alussa.

6. Edellä 8 artiklan c alakohdassa tarkoitettu ajanjakso alkaa tai keskeytyy, kun rahoitusvälineitä ei enää pidetä kaupankäyntitarkoituksessa tai ei enää pidetä käyttöomaisuutena.

22 artikla

Pitkäaikaishankkeet

1. Pitkäaikaishankkeen on täytettävä kaikki seuraavat edellytykset:
 - a) se on tehty tuotantoa, asennusta tai valmistusta varten tai palvelujen suorittamiseksi;
 - b) se on voimassa tai sen odotetaan olevan voimassa yli 12 kuukautta.
2. Poiketen siitä, mitä 16 artiklassa säädetään, pitkäaikaishankkeeseen liittyvät tulot katsotaan kertyneiksi siihen määrään saakka, joka vastaa asianomaisena verokautena päätökseen saatua pitkäaikaishankkeen osaa. Pitkäaikaishankkeen päätökseen saattamisen prosentuaalinen osuus on määritettävä kyseisen vuoden menojen ja arvioitujen kokonaismenojen välisenä suhteena.
3. Pitkäaikaishankkeisiin liittyvät menot ovat vähennyskelpoisia sinä verokautena, jona ne syntyvät.

23 artikla

Varaukset

1. Poiketen siitä, mitä 17 artiklassa säädetään, jos verokauden lopussa vahvistetaan, että verovelvollisella on kyseisenä verokautena tai edellisinä verokausina toteutetuista toimista tai liiketapahtumista johtuva oikeudellinen tai kohtuudella odotettavissa oleva sitoumus, tästä sitoumuksesta mahdollisesti aiheutuva, luotettavasti arvioitavissa oleva määrä on vähennyskelpoinen, edellyttäen että kyseisen määrän lopullisen suorittamisen oletetaan johtavan vähennyskelpoiseen menoon.

Tämän artiklan soveltamiseksi oikeudellinen velvoite voi johtua mistä tahansa seuraavista:

- a) sopimus;
- b) lainsäädäntö;
- c) hallinnollinen toimi, joka voi olla yleinen tai osoitettu tietyllä verovelvolliselle;
- d) muu oikeudellinen toimi.

Kun sitoumus koskee toimea tai liiketapahtumaa, joka jatkuu tulevana verokausina, varaus on jaettava suhteessa toimen tai liiketapahtuman arvioituun keston.

Tämän artiklan mukaisia varauksia on tarkasteltava uudelleen ja tarkistettava kunkin verokauden lopussa. Tulevien verokausien veropohjaa laskettaessa tämän artiklan nojalla jo vähennetyt määrät on otettava huomioon.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettuna luotettavasti arvioitavissa olevana määränä on pidettävä oletettuja menoja, jotka tarvitaan nykyisen oikeudellisen velvoitteen suorittamiseksi verokauden lopussa, edellyttäen että arviointi perustuu kaikkiin asiaankuuluviin tekijöihin, kuten yhtiön, ryhmän tai tuotannonalan aiempaan kokemukseen. Arvioitaessa varauksen määrää sovelletaan seuraavaa:

- a) huomioon on otettava kaikki riskit ja epävarmuustekijät, mutta epävarmuus ei oikeuta luomaan liiallisia varauksia;
- b) jos varauksen kesto on vähintään 12 kuukautta ja diskonttokorosta ei ole sovittu, varaus on diskontattava käyttäen euroalueen 10-vuotisen valtion viitelainan tuottoa asianomaista verokautta edeltävän vuoden joulukuussa, sellaisena kuin Euroopan keskuspankki sen julkaisee, korotettuna kahden prosenttiyksikön riskipreemiolla;

- c) tulevat tapahtumat on otettava huomioon, jos niiden voidaan kohtuudella olettaa tapahtuvan;
- d) varauksen aiheuttaneeseen tapahtumaan suoraan liittyvät tulevat etuudet on otettava huomioon.

3. Varauksia ei vähennetä seuraavien osalta:

- a) ehdolliset tappiot;
- b) tuleva kustannusten nousu.

24 artikla

Eläkkeet

- 1. Jäsenvaltiot voivat säätää eläkevarausten vähennyskelpoisuudesta.
- 2. Tämän artiklan soveltamiseksi 'eläkevarauksilla' tarkoitetaan pääoman karttumista pitkällä aikavälillä, jonka nimenomaisena tavoitteena on tuottaa tuloa eläkkeelle siirryttäessä ja jossa tarjotaan rajoitetut mahdollisuudet ennaikaisiin nostoihin ennen eläkkeelle siirtymistä.

Epävarmojen saamisten vähentäminen

1. Epävarmat saamiset voidaan vähentää, jos seuraavat edellytykset täyttyvät:
 - a) verovelvollinen on toteuttanut verokauden lopussa kaikki tämän artiklan 2 kohdassa tarkoitetut kohtuulliset toimet periäkseen maksun ja on todennäköistä, että velkaa ei makseta kokonaisuudessaan tai osittain; tai verovelvollisella on useita vastaavanlaisia saatavia, jotka kaikki ovat peräisin saman alan liiketoiminnasta, ja verovelvollinen pystyy luotettavasti arvioimaan epävarman saamisen määrän prosentuaalisesti edellyttäen, että kunkin vastaavanlaisen saatavan arvo on vähemmän kuin 0,1 prosenttia kaikkien vastaavanlaisten saatavien arvosta. Luotettavan arvion aikaansaamiseksi verovelvollisen on otettava huomioon kaikki asiaankuuluvat tekijät, kuten aiempi kokemus;
 - b) velallinen ja verovelvollinen eivät ole 56 artiklassa tarkoitettuja etuyhteydessä olevia yrityksiä. Jos velallinen on yksityishenkilö, velallinen, hänen puolisonsa tai (rekisteröity) kumppaninsa, hänen ylenevässä tai alenevassa polvessa oleva sukulaisensa, hänen sisaruksensa tai näiden alenevassa polvessa olevat sukulaiset eivät saa osallistua 56 artiklassa tarkoitettulla tavalla verovelvollisen hallintointiin tai valvontaan taikka, suoraan tai välillisesti, pääomaan;
 - c) kun epävarma saaminen liittyy myyntisaamiseen, velkaa vastaava määrä on sisällytettävä veropohjaan tulona.

2. Määritettäessä, onko kaikki kohtuulliset toimet toteutettu maksun perimiseksi, on otettava huomioon a–c alakohdassa luetellut seikat edellyttäen, että ne perustuvat puolueettomiin todisteisiin:
 - a) ovatko perimismenot suhteettomat velkaan nähden; tai
 - b) onko odotettavissa, että maksun perintä onnistuu, mukaan lukien tapaukset, joissa velallinen on julistettu maksukyvyttömäksi, oikeudelliset toimenpiteet on aloitettu tai velka on otettu perintään; tai
 - c) onko olosuhteisiin nähden kohtuullista olettaa, että verovelvollinen jatkaa maksun perintää.
3. Jos aiemmin epävarmana saamisena vähennetty maksu suoritetaan, takaisin peritty määrä on lisättävä veropohjaan maksun suorittamisvuonna.

26 artikla

Suojaus

1. Suojausinstrumentista arvostamisen ja luovutuksen seurauksena syntyviä voittoja ja tappioita on kohdeltava samalla tavalla kuin vastaavia suojauskohteesta syntyviä voittoja ja tappioita. Suojaussuhde syntyy silloin, kun molemmat seuraavista edellytyksistä täyttyvät:
 - a) suojaussuhde on määritetty virallisesti ja dokumentoitu etukäteen;
 - b) suojauksen odotetaan olevan erittäin tehokas, ja tehokkuus voidaan mitata luotettavalla tavalla.

2. Jos suojaussuhde keskeytyy tai jos yhtiöllä jo olevaa rahoitusvälinettä pidetään myöhemmin suojausinstrumenttina ja kyseinen instrumentti siirtyy sen seurauksena eri verojärjestelmän piiriin, suojausinstrumentille verokauden lopussa 20 artiklan mukaisesti määritettävän uuden arvon ja suojausinstrumentilla saman verokauden alussa olleen markkina-arvon välillä mahdollisesti oleva ero on sisällytettävä veropohjaan.

Suojausinstrumentin markkina-arvon sen verokauden lopussa, jona kyseinen instrumentti siirtyi eri verojärjestelmään, on oltava sama kuin sen markkina-arvo siirtoa seuraavan vuoden alussa.

28 artikla

Vakuutusyritykset

Vakuutusyrityksiin, joille on vakuutus- ja jälleenvakuutustoiminnan aloittamisesta ja harjoittamisesta 25 päivänä marraskuuta 2009 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2009/138/EY (Solvenssi II)¹¹ mukaisesti myönnetty toimilupa jäsenvaltiossa, on sovellettava myös seuraavia sääntöjä:

- a) kun omaisuuseriin on tehty sijoitus sijoitusriskin kantavan henkivakuutuksenottajan lukuun ja omaisuuserät ovat henkivakuutusyritysten hallinnassa, saman verokauden lopussa ja alussa (tai ostohetkenä, jos tämä tapahtuu verovuoden alun jälkeen) arvostetun omaisuuserien markkina-arvon välinen erotus on sisällytettävä veropohjaan;
- b) kun omaisuuseriin on tehty sijoitus sijoitusriskin kantavan henkivakuutuksenottajan lukuun ja omaisuuserät ovat henkivakuutusyritysten hallinnassa, luovutushetkellä ja verokauden alussa (tai ostohetkenä, jos tämä tapahtuu verokauden alun jälkeen) arvostetun omaisuuserien markkina-arvon välinen erotus on sisällytettävä veropohjaan;

¹¹ EUVL L 335, 17.12.2009, s. 1.

- c) henkivakuutusyritysten saamat voitonjaot sijoituksista, jotka on tehty sijoitusriskin kantavan henkivakuutuksenottajan lukuun ja jotka ovat henkivakuutusyritysten hallinnassa, on sisällytettävä veropohjaan;
- d) vakuutusyritysten tekniset varaukset ovat vähennyskelpoisia. Näiden varausten laskentaa koskeva sääntö vahvistetaan kansallisessa lainsäädännössä. Vähennettyjä määriä on tarkasteltava uudelleen ja tarkistettava kunkin verokauden lopussa. Jo vähennetyt määrät on otettava huomioon laskettaessa veropohjaa tulevinä vuosina.

IV LUKU

KÄYTTÖOMAISUUDESTA TEHTÄVÄT POISTOT

30 artikla

Käyttöomaisuusrekisteri

1. Kutakin käyttöomaisuutta koskevat hankinta-, valmistus- ja perusparannusmenot on merkittävä erikseen käyttöomaisuusrekisteriin yhdessä hankinnan, valmistuksen tai perusparannuksen jälkeisen käyttöönottopäivän kanssa.
2. Kun käyttöomaisuudesta luovutaan, luopumista koskevat tiedot, kuten luopumispäivä ja kaikki luopumisesta saatavat tuotot tai korvaukset on merkittävä käyttöomaisuusrekisteriin.

3. Käyttöomaisuusrekisteriä on pidettävä tavalla, joka tarjoaa riittävät tiedot veropohjan laskentaa varten, ja sen on sisällettävä ainakin seuraavat:
- omaisuuden kuvaus;
 - käyttöönotto-kuukausi;
 - poistopohja;
 - 33 artiklan mukainen vaikutusaika;
 - meneillään olevan verokauden aikana kertyneet poistot;
 - kertyneet poistot yhteensä;
 - poistopohja vähennettynä kertyneillä poistoilla ja poikkeuksellisilla arvonalennuksilla;
 - veropoistojen tekemisen keskeyttämis- tai uudelleenaloittamiskuukausi;
 - luopumiskuukausi.

31 artikla

Poistopohja

1. Poistopohjaan on kuuluttava käyttöomaisuuden hankintaan, valmistukseen tai perusparannukseen suoraan liittyvät menot. Näihin menoihin ei sisälly vähennyskelpoinen arvonlisävero. Käyttöomaisuuden hankinta-, valmistus- tai perusparannusmenot eivät saa sisältää korkoa.
2. Lahjana saadun käyttöomaisuuden poistopohjan on oltava lahjan markkina-arvo sellaisena kuin se on kirjattu tuloiksi.

3. Poistokelpoisen käyttöomaisuuden poistopohjasta on vähennettävä 8 artiklan a alakohdassa tarkoitettujen omaisuuserän hankintaan, valmistukseen tai perusparannukseen suoraan liittyvien mahdollisten [julkisten] tukien määrä.
4. Käyttöomaisuudesta, jota ei ole verovelvollisesta johtuvista syistä käytetty yli 12 kuukauteen, tehtäviä poistoja ei oteta huomioon.

Poisto-oikeus päättyy ensimmäisessä virkkeessä tarkoitetun ajanjakson päättymiskuukautta seuraavana kuukautena ja alkaa uudelleen sinä 12 kuukauden ajanjakson päättymiskuukautta seuraavana kuukautena, jona omaisuus otettiin uudelleen käyttöön.

32 artikla

Poisto-oikeus

1. Jollei 3 kohdasta muuta johdu, taloudellisen haltijan on tehtävä poistot.
2. Kun kyseessä ovat sopimukset, joissa taloudellinen ja laillinen omistusoikeus eivät ole samat, taloudellisen haltijan on voitava vähentää maksujen korko-osuus veropohjastaan, paitsi silloin, kun tämä tekijä ei sisälly laillisen haltijan veropohjaan.
3. Jos omaisuuserän taloudellista haltijaa ei voida määrittää, laillisella haltijalla on oltava oikeus tehdä poistot. Kun kyseessä ovat leasingsopimukset, sekä leasingmaksujen korko- että pääomaosuus on sisällytettävä laillisen haltijan veropohjaan ja sen on oltava liisauksen ottajan vähennettävissä.
4. Enintään yksi verovelvollinen voi tehdä verokauden aikana poistoja käyttöomaisuudesta, ellei joko laillinen tai taloudellinen omistusoikeus ole jaettu useamman verovelvollisen kesken tai ellei omaisuuden taloudellinen tai laillinen omistaja ole vaihtunut.
5. Verovelvollinen ei voi kieltäytyä poistosta.

[6. Neuvosto hyväksyy yksimielisesti komission ehdotuksesta

- a) leasingmaksujen pääomaosuuden ja korko-osuuden laskennan;
- b) liisattujen omaisuuserien poistopohjan laskennan.]

33 artikla

Yksittäin poistokelpoiset omaisuuserät

1. Käyttöomaisuudesta on tehtävä niiden taloudellisena vaikutusaikana yksittäiset poistot tasasuuruksina erinä, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 2 kohdan sekä 37 ja 38 artiklan soveltamista. Käyttöomaisuuden vaikutusajat ovat seuraavat:
 - a) liike-, toimisto- ja muut rakennukset sekä kaikenlainen muu liiketoimintakäytössä oleva kiinteä omaisuus, lukuun ottamatta teollisuusrakennuksia ja -rakenteita: 40 vuotta;
 - b) teollisuusrakennukset ja -rakenteet: 25 vuotta;
 - c) pitkävaikutteiset aineelliset käyttöomaisuushyödykkeet, lukuun ottamatta a ja b alakohdassa tarkoitettuja omaisuuseriä: 15 vuotta;
 - d) keskipitkävaikutteiset aineelliset käyttöomaisuushyödykkeet: 8 vuotta;
 - e) lyhytvaikutteiset kiinteät aineelliset hyödykkeet: 5 vuotta;
 - f) aineettomat käyttöomaisuushyödykkeet, mukaan lukien hankittu liikearvo (goodwill): se aika, jona omaisuuserillä on oikeussuoja tai jolle käyttöoikeus on myönnetty, tai jos kyseistä aikaa ei voida määrittää, 15 vuotta.

2. Käytetyistä rakennuksista ja muun tyyppisestä kiinteästä omaisuudesta, käytetyistä pitkävaikutteisista kiinteistä aineellisista hyödykkeistä, käytetyistä keskipitkävaikutteisista kiinteistä aineellisista hyödykkeistä, käytetyistä lyhytvaikutteisista kiinteistä aineellisista hyödykkeistä ja käytetyistä aineettomista käyttöomaisuushyödykkeistä tehdään poistot seuraavia sääntöjä noudattaen:
- a) käytetyt liike-, toimisto- tai muut rakennukset sekä kaikenlainen muu käytetty liiketoimintakäytössä oleva kiinteä omaisuus, lukuun ottamatta teollisuusrakennuksia ja -rakenteita: 40 vuotta, jollei verovelvollinen osoita, että omaisuuserän arvioitu jäljellä oleva vaikutusaika on alle 40 vuotta, jolloin poistot tehdään tänä lyhyempänä aikana;
 - b) käytetyt teollisuusrakennukset ja -rakenteet: 25 vuotta, jollei verovelvollinen osoita, että omaisuuserän arvioitu jäljellä oleva vaikutusaika on alle 25 vuotta, jolloin poistot tehdään tänä lyhyempänä aikana;
 - c) käytetyt pitkävaikutteiset aineelliset käyttöomaisuushyödykkeet, lukuun ottamatta a ja b alakohdassa tarkoitettuja omaisuuseriä: 15 vuotta, jollei verovelvollinen osoita, että omaisuuserän arvioitu jäljellä oleva vaikutusaika on alle 15 vuotta, jolloin poistot tehdään tänä lyhyempänä aikana;
 - d) käytetyt keskipitkävaikutteiset aineelliset käyttöomaisuushyödykkeet: 8 vuotta, jollei verovelvollinen osoita, että omaisuuserän arvioitu jäljellä oleva vaikutusaika on alle 8 vuotta, jolloin poistot tehdään tänä lyhyempänä aikana;

- e) käytetyt lyhytvaikutteiset aineelliset käyttöomaisuushyödykkeet: 5 vuotta, jollei verovelvollinen osoita, että omaisuuserän arvioitu jäljellä oleva vaikutusaika on alle 5 vuotta, jolloin poistot tehdään tänä lyhyempänä aikana;
- f) käytetyt aineettomat käyttöomaisuushyödykkeet: 15 vuotta, paitsi jos voidaan määrittää, kuinka kauan on jäljellä aikaa, jona hyödyke nauttii oikeussuojaa tai jolle sille on myönnetty käyttöoikeus, jolloin poistot tehdään kyseisenä aikana.

34 artikla

Ajoitus

1. Poistot tehdään kuukausittain käyttöomaisuuden käyttöönotto-kuukaudesta lähtien. Poistoja ei tehdä luovutuskautena.
2. Jos käyttöomaisuudesta luovutaan tai se vahingoittuu siinä määrin, ettei sitä enää voida käyttää liiketoiminnassa, käyttöomaisuuden verotusarvo ja käyttöomaisuuteen liittyvien mahdollisten perusparannusmenojen verotusarvo vähennetään veropohjasta luovutus- tai vahingoittumiskautena.

35 artikla

Korvaavien omaisuuserien jälleenhankintavaraus

1. Kun yksittäin poistokelpoisen omaisuuserän tai maan luovutuksesta saatu tuotto, vahingonkorvaus mukaan lukien, on määrä sijoittaa uudelleen ennen luovutusverokautta seuraavan toisen verokauden loppua samanlaiseen omaisuuserään, jota käytetään samaan liiketoimintatarkoitukseen, verovelvollinen voi vähentää luovutetun omaisuuserän verotusarvon ylittävän tuoton määrän luovutuskautena. Korvaavan omaisuuserän poistopohjaa on alennettava samalla määrällä.

Omaisuuserän, joka luovutetaan vapaaehtoisesti, on pitänyt olla omistuksessa vähintään kolmen vuoden ajan ennen luovutusta.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettu korvaava omaisuuserä voidaan ostaa luovutusta edeltävänä verokautena. Jos korvaavaa omaisuuserää ei osteta ennen luovutuskautta seuraavan toisen verokauden loppua ja ylivoimaista estettä lukuun ottamatta, luovutuskautena vähennetty määrä korotettuna [10 prosentilla] on lisättävä veropohjaan luovutuskautta seuraavana toisena verokautena.

36 artikla

Perusparannusmenoista tehtävät poistot

1. Perusparannusmenoista on tehtävä poistot parannettuun käyttöomaisuuteen sovellettavien sääntöjen mukaisesti samalla tavalla kuin jos ne koskisivat äskettäin hankittua käyttöomaisuutta, mukaan lukien sen 33 artiklan 1 kohdan a–e alakohdan mukainen vaikutusaika. Tämän estämättä vuokratun kiinteän omaisuuden perusparannusmenoista on tehtävä poistot 32 artiklan ja 33 artiklan 2 kohdan a–e alakohdan mukaisesti.
2. Kun verovelvollinen osoittaa, että yksittäin poistetun käyttöomaisuuden arvioitu jäljellä oleva vaikutusaika on lyhyempi kuin 33 artiklan 1 kohdan a–e alakohdassa tarkoitetun omaisuuserän vaikutusaika, perusparannusmenot poistetaan lyhyemmän ajan osalta.

37 artikla

Omaisuserien ryhmä

1. Jäsenvaltiot voivat vaihtoehtoisesti säätää, että 33 artiklan 1 kohdan e alakohdassa ja 2 kohdan e alakohdassa tarkoitetusta käyttöomaisuudesta on tehtävä poistot yhdessä omaisuserien ryhmässä siten, että poistojen vuotuinen määrä on 25 prosenttia poistopohjasta.
2. Omaisuserien ryhmän poistopohjan on oltava verokauden lopussa sen edellisen kauden lopun verotusarvo, jota on tarkistettu asianomaisen verokauden aikana ryhmään otetuilla ja siitä poistetuilla omaisuserillä. Omaisuserien hankinta- tai valmistusmenot ja perusparannusmenot on lisättävä poistopohjaan, kun taas omaisuserän luovutuksesta saatu tuotto ja omaisuserän menetyksestä tai tuhoutumisesta saadut korvaukset on vähennettävä.
3. Jos 2 kohdan mukaisesti laskettava poistopohja on negatiivinen, siihen on lisättävä määrä, jonka myötä poistopohjaksi saadaan nolla. Sama määrä on lisättävä veropohjaan.

38 artikla

Poistokelvottomat omaisuserät

Seuraavat omaisuserät eivät ole poistokelpoisia:

- a) kulumattomat ja vanhentumattomat aineelliset käyttöomaisuushyödykkeet, kuten maa, taide, antiikki ja korut;
- b) rahoitusvarat lukuun ottamatta kaupankäyntitarkoituksessa pidettäviä rahoitusvaroja.

39 artikla

Poikkeuksellinen arvonalennus

1. Jos verovelvollinen osoittaa, että aineellisten käyttöomaisuushyödykkeiden arvo on ylivoimaisen esteen tai kolmansien osapuolten rikollisen toiminnan johdosta alentunut verokauden lopussa, se voi vähentää arvonalennusta vastaavan määrän veropohjastaan. Tällaista vähennystä ei saa kuitenkaan tehdä sellaisen käyttöomaisuuden osalta, jonka luovutuksesta saatava tuotto on verovapaata.
2. Jos aineellisen käyttöomaisuushyödykkeen arvo nousee myöhemmin, tätä nousua vastaava määrä on lisättävä veropohjaan sinä vuonna, jona nousu tapahtuu. Tällaisten lisäysten yhteismäärä ei kuitenkaan saa olla suurempi kuin alun perin myönnetty vähennys.
3. Kun poistokelvoton aineellinen käyttöomaisuushyödyke on aiheuttanut poikkeuksellisen arvonalennuksen, 18 artiklan mukaisia vähennyskelpoisia menoja on alennettava ottamalla huomioon verovelvollisen jo saama poikkeuksellinen vähennys.

40 artikla

Käyttöomaisuusluokkien tarkentaminen

Neuvosto määrittää tarkemmin tässä luvussa tarkoitetut käyttöomaisuuden luokat yksimielisesti komission ehdotuksesta.

V LUKU

TAPPIOT

41 artikla

Tappiot

1. Jollei tässä direktiivissä toisin säädetä, unionissa verotuksellista kotipaikkaansa pitävälle verovelvolliselle tai unionin ulkopuolella verotuksellista kotipaikkaansa pitävän verovelvollisen kiinteälle toimipaikalle verokauden aikana syntyneet tappiot voidaan tasata ja vähentää seuraavina verokausina seuraavasti:
 - a) 1 000 000 euroon asti sikäli kun voitot kattavat ne;
 - b) 50 prosenttiin kyseisen verokauden verotettavasta voitosta a alakohdan mukaisen vähennyksen jälkeen.
- [1 a. Poiketen siitä, mitä 1 kohdan b alakohdassa säädetään, jäsenvaltiot voivat säätää korkeamman prosenttiosuuden verotettavalle voitolle, josta unionissa verotuksellista kotipaikkaansa pitävälle verovelvolliselle tai unionin ulkopuolella verotuksellista kotipaikkaansa pitävän verovelvollisen kiinteälle toimipaikalle verokauden aikana syntyneet tappiot voidaan vähentää seuraavina verokausina.]
2. Edellisten verokausien tappioiden vuoksi tehtävä veropohjan alentaminen ei saa johtaa negatiiviseen määrään.

3. Unionissa verotuksellista kotipaikkaansa pitävälle verovelvolliselle tai unionin ulkopuolella verotuksellista kotipaikkaansa pitävän verovelvollisen kiinteälle toimipaikalle edellisvuosina syntyneitä tappioita ei voida vähentää, jos kaikki seuraavat edellytykset täyttyvät:
- a) toinen yksikkö tai yksityishenkilö hankkii osuuden verovelvollisesta, minkä tuloksena hankkijan kokonaisosuus verovelvollisesta ylittää 50 prosenttia;
 - b) verovelvollisen toiminta muuttuu merkittävästi, mikä tarkoittaa sitä, että verovelvollinen lopettaa tietyn toiminnan, joka on muodostanut yli 60 prosenttia sen liikevaihdosta edellisenä verokautena, tai siirtyy uuteen toimintaan, joka muodostaa yli 60 prosenttia sen liikevaihdosta verokautena, jona toiminta on aloitettu, tai seuraavana verokautena[, tai vähentää työntekijöiden lukumäärää yli X prosentilla].
4. Vanhimmat tappiot on vähennettävä ensin.

[42 artikla

Tappioiden hyvitys ja sisällytys takaisin veropohjaan

1. Jos unionissa verotuksellista kotipaikkaansa pitävä verovelvollinen tuottaa edelleen voittoa sen jälkeen, kun se on vähentänyt omat tappionsa 41 artiklan nojalla, se voi vielä vähentää saman verokauden tappiot, jotka ovat aiheutuneet sen muissa jäsenvaltioissa sijaitseville vaatimukset täyttävillä välittömille tytäryhtiöille tai sen muissa jäsenvaltioissa sijaitsevalle kiinteälle toimipaikalle (sijaitseville kiinteille toimipaikoille). Tappiot voidaan hyvittää rajoitetun ajan tämän artiklan 3 ja 4 kohdan mukaisesti.

Poiketen siitä, mitä ensimmäisessä alakohdassa säädetään, jos verovelvollisen sallitaan tai sen vaaditaan toimivan ryhmän puolesta, siten kuin ryhmä määritellään jäsenvaltion kansallisessa lainsäädännössä, ja ryhmän muodostavien yhtiöiden verotuksellinen kotipaikka on asianomaisessa jäsenvaltiossa ja siihen sovelletaan tämän direktiivin sääntöjä, tällainen ryhmä voidaan katsoa vaatimukset täyttäväksi välittömäksi tytäryhtiöksi

2. Tappioiden vähentäminen tämän artiklan mukaisesti on mahdollista vain siinä määrin, kun tappioita ei ole vähennetty, tilapäisesti tai muutoin, minkään jäsenvaltion kansallisen lainsäädännön mukaisesti.
3. Vähennys on tehtävä suhteessa siihen osuuteen, joka unionissa verotuksellista kotipaikkaansa pitävällä verovelvollisella on sen vaatimukset täyttävissä välittömissä tytäryhtiöissä, ja täysimääräisesti kiinteiden toimipaikkojen osalta. Unionissa verotuksellista kotipaikkaansa pitävän verovelvollisen veropohjan vähennys ei saa koskaan johtaa negatiiviseen määrään.
4. Unionissa verotuksellista kotipaikkaansa pitävän verovelvollisen on lisättävä takaisin veropohjaansa siihen määrään asti, joka aiemmin vähennettiin tappiona, vaatimukset täyttävien välittömien tytäryhtiöidensä tai kiinteiden toimipaikkojensa mahdolliset myöhemmät voitot.
5. Edellä 1, 2 ja 3 kohdan mukaisesti vähennetyt tappiot on sisällytettävä takaisin ilman eri toimenpiteitä unionissa verotuksellista kotipaikkaansa pitävän verovelvollisen veropohjaan missä tahansa seuraavista olosuhteista:
 - a) jos viidennen verokauden lopussa sen jälkeen, kun tappioista tulee vähennyskelpoisia, veropohjaan ei ole sisällytetty takaisin voittoa tai takaisin sisällytetty voitto ei vastaa vähennettyjen tappioiden kokonaismäärää;
 - b) jos vaatimukset täyttävä välitön tytäryhtiö myydään, asetetaan likvidaatioon, sulautetaan tai muutetaan kiinteäksi toimipaikaksi;
 - c) jos kiinteä toimipaikka myydään, asetetaan likvidaatioon tai muutetaan tytäryhtiöksi;
 - d) jos emoyhtiö ei enää täytä vaatimuksia.]

VI LUKU
VEROPOHJAJÄRJESTELMÄÄN LIITTYMISTÄ JA JÄRJESTELMÄSTÄ
POISTUMISTA KOSKEVAT SÄÄNNÖT

43 artikla

Varojen ja velkojen kirjaaminen ja arvostaminen

Kaikki varat ja velat on kirjattava kansallisten verosääntöjen mukaisesti laskettuna verotusarvona sitä päivää välittömästi edeltävänä päivänä, jona tämän direktiivin sääntöjä ryhdytään soveltamaan verovelvolliseen.

44 artikla

Käyttöomaisuuden soveltuvuus poistotarkoituksiin

Edellä olevan 30–40 artiklan lisäksi sovelletaan seuraavia sääntöjä sellaisen käyttöomaisuuden poistoon, joka siirtyy kansallisen yhteisöverolainsäädännön piiristä veropohjajärjestelmään:

- a) käyttöomaisuudesta, joka on sekä verovelvolliseen aiemmin sovelletun kansallisen yhteisöverolainsäädännön että tämän direktiivin sääntöjen mukaisesti yksittäin poistokelpoinen, on tehtävä poistot 33 artiklan 2 kohdan mukaisesti;
- b) käyttöomaisuus, joka oli verovelvolliseen aiemmin sovelletun kansallisen yhteisöverolainsäädännön mukaisesti sisältynyt omaisuuserien ryhmään poistotarkoituksia varten, on siirrettävä 37 artiklassa tarkoitettuun omaisuuserien ryhmään, riippumatta siitä, onko kyseinen käyttöomaisuus tämän direktiivin sääntöjen mukaan yksittäin poistokelpoinen;

- c) käyttöomaisuudesta, joka ei ollut poistokelpoinen tai josta ei ollut tehty poistoja verovelvolliseen aiemmin sovelletun kansallisen yhteisöverolainsäädännön mukaisesti mutta joka on poistokelpoinen tämän direktiivin sääntöjen mukaan, on tehtävä poistot tapauksen mukaan joko 33 artiklan 1 kohdan tai 37 artiklan mukaisesti;
- d) omaisuuserät, jotka olivat verovelvolliseen aiemmin sovelletun kansallisen yhteisöverolainsäädännön mukaisesti yksittäin poistokelpoisia tai sisältyivät omaisuuserien ryhmään poistotarkoituksia varten mutta jotka eivät ole tämän direktiivin sääntöjen mukaan poistokelpoisia, on kirjattava kansallisten verosääntöjen mukaisesti laskettuna verotusarvona sitä päivää välittömästi edeltävänä päivänä, jona tämän direktiivin sääntöjä ryhdytään soveltamaan verovelvolliseen. Kyseisten omaisuuserien verotusarvo on vähennyskelpoista sinä verokautena, jona omaisuuseristä luovutaan, edellyttäen että luovutuksesta saatu tuotto sisällytetään veropohjaan.
- e) hankittuun liikearvoon (goodwill), joka ei ollut poistokelpoinen verovelvolliseen aiemmin sovelletun kansallisen yhteisöverolainsäädännön mukaisesti, on tehtävä poistot askettäin hankittuna liikearvona (goodwill) 15 vuoden aikana.

45 artikla

Pitkäaikaishankkeet

1. Tulot ja menot, joiden katsotaan 22 artiklan 2 ja 3 kohdan nojalla kertyneen tai syntyneen ennen kuin tässä direktiivissä säädettyjä sääntöjä ryhdyttiin soveltamaan verovelvolliseen mutta jotka eivät vielä sisältyneet veropohjaan verovelvolliseen aiemmin sovelletun kansallisen yhteisöverolainsäädännön mukaisesti, on lisättävä veropohjaan tai vähennettävä siitä verovelvolliseen aiemmin sovelletun kansallisen lainsäädännön mukaisesti.
2. Tulot, joita oli ennen kuin verovelvolliseen ryhdyttiin soveltamaan tämän direktiivin sääntöjä verotettu kansallisen yhteisöverolainsäädännön nojalla suuremmalla määrällä kuin sillä, joka olisi sisällytetty veropohjaan 22 artiklan 2 kohdan nojalla, on vähennettävä veropohjasta ensimmäisenä verokautena, jona tämän direktiivin sääntöjä ryhdytään soveltamaan verovelvolliseen.

46 artikla

Varaukset, tulot ja vähennykset

1. Edellä 23 artiklassa tarkoitetut varaukset ja 25 artiklassa tarkoitetut epävarmat saamiset ovat vähennyskelpoisia vain sikäli kuin ne johtuvat toimista tai liiketapahtumista, jotka on toteutettu sen jälkeen, kun tämän direktiivin sääntöjä ryhdyttiin soveltamaan verovelvolliseen.
2. Tulojen, joiden katsotaan 16 artiklan nojalla kertyneen ennen kuin tämän direktiivissä sääntöjä ryhdyttiin soveltamaan verovelvolliseen mutta jotka eivät vielä sisältyneet veropohjaan verovelvolliseen aiemmin sovelletun kansallisen yhteisöverolainsäädännön mukaisesti, on sisällytettävä veropohjaan verovelvolliseen aiemmin sovelletun kansallisen lainsäädännön mukaisesti.
3. Jos menot ovat syntyneet sen jälkeen, kun tämän direktiivin sääntöjä ryhdyttiin soveltamaan verovelvolliseen, mutta ne koskevat toimia ja liiketapahtumia, jotka toteutettiin ennen kuin tätä direktiiviä ryhdyttiin soveltamaan verovelvolliseen, eikä menoista ole tehty vähennystä, ne ovat vähennyskelpoisia.
4. Määriä, jotka verovelvollinen oli jo vähentänyt ennen kuin tämän direktiivin sääntöjä ryhdyttiin soveltamaan verovelvolliseen, ei voi vähentää uudelleen.

47 artikla

Ennen järjestelmään liittymistä syntyneet tappiot

Jos verovelvollinen haluaa tasata vähentämättömät tappiot, jotka aiheutuivat ennen kuin tämän direktiivin sääntöjä ryhdyttiin soveltamaan verovelvolliseen, se voi vähentää kyseiset tappiot veropohjastaan, jos ja sikäli kuin verovelvolliseen sovelletussa kansallisessa lainsäädännössä, jonka mukaisesti tappiot aiheutuivat, hyväksytään tällainen vähennys. Myös ennen järjestelmään liittymistä syntyneisiin tappioihin olisi sovellettava 41 artiklan 1 kohdan ehtoja.

48 artikla

Varojen ja velkojen kirjaaminen

Jos verovelvolliseen ei enää sovelleta tämän direktiivin sääntöjä, verovelvollisen varat ja velat on kirjattava tämän direktiivin sääntöjen mukaisesti laskettuna arvona, jollei tässä direktiivissä toisin säädetä.

49 artikla

Verovelvollisen omaisuuserien ryhmän kirjaaminen

Jos verovelvolliseen ei enää sovelleta tämän direktiivin sääntöjä, verovelvollisen omaisuuserien ryhmä on sovellettavaa kansallista lainsäädäntöä varten kirjattava yhtenä omaisuuserien ryhmänä, josta tehdään poistot alenevan poiston menetelmällä siten, että vuotuinen poisto on 25 prosenttia.

50 artikla

Pitkäaikaishankkeista syntyvät tulot ja menot

Jos verovelvolliseen ei enää sovelleta tämän direktiivin sääntöjä, verovelvolliselle pitkäaikaishankkeista syntyviä tuloja ja menoja on kohdeltava tämän jälkeen sovellettavan kansallisen yhteisöverolainsäädännön mukaisesti. Tuloja ja menoja, jotka oli jo otettu huomioon verotustarkoituksia varten tämän direktiivin sääntöjen mukaisesti, ei kuitenkaan oteta huomioon uudelleen.

51 artikla

Varaukset, tulot ja vähennykset

1. Jos tämän direktiivin sääntöjä ei enää sovelleta verovelvolliseen, verovelvollisen menoja, jotka on jo vähennetty 9, 23 ja 25 artiklan mukaisesti, ei voi vähentää uudelleen tämän jälkeen sovellettavan kansallisen yhteisöverolainsäädännön nojalla.
2. Jos tämän direktiivin sääntöjä ei enää sovelleta verovelvolliseen, verovelvollisen tuloja, jotka on jo sisällytetty verovelvollisen veropohjaan 4 artiklan 5 kohdan ja 16 artiklan mukaisesti, ei voi sisällyttää uudelleen veropohjaan tämän jälkeen sovellettavan kansallisen yhteisöverolainsäädännön nojalla.
3. Menot, jotka aiheutuivat verovelvolliselle tämän direktiivin sääntöjen mukaisesti ja jotka ovat osittain vähentämättä sen jälkeen, kun tämän direktiivin sääntöjä ei enää sovelleta verovelvolliseen, ovat vähennyskelpoisia tämän direktiivin sääntöjen mukaisesti.

52 artikla

Tappiot sen jälkeen, kun tätä direktiiviä ei enää sovelleta

Verovelvolliselle aiheutuneet tämän direktiivin sääntöjen mukaisesti vähentämättömät tappiot on tasattava seuraavina verovuosina tämän jälkeen sovellettavan kansallisen yhteisöverolainsäädännön mukaisesti.

VII LUKU

VEROVELVOLLISEN JA MUIDEN YKSIKÖIDEN VÄLISET SUHTEET

[53 artikla

Vapautusmenetelmästä hyvitysmenetelmään siirtyminen

1. Poiketen siitä, mitä 8 artiklan c ja d alakohdassa säädetään, verovelvollista ei saa vapauttaa verosta sellaisen ulkomaisen tulon osalta, jonka verovelvollinen sai voitonjakona kolmannessa maassa olevalta yksiköltä tai tuottona kolmannessa maassa olevassa yksikössä pidettyjen osakkeiden luovutuksesta, kun kyseinen yksikkö on velvollinen maksamaan verotuksellisen kotipaikkansa sijaintimaassa lakisääteistä yhteisöveroa, jonka verokanta on alle puolet siitä lakisääteisestä verokannasta, joka verovelvollisen olisi pitänyt maksaa tällaisesta ulkomaisesta tulosta verotuksellisen kotipaikkansa sijaintivaltiossa.

Ensimmäistä alakohtaa ei sovelleta, jos jäsenvaltion, jossa verovelvollisella on verotuksellinen kotipaikka, ja sen kolmannen maan, jossa kyseisellä yksiköllä on verotuksellinen kotipaikka, välillä voimassa oleva kaksinkertaisen verotuksen välttämistä koskeva sopimus ei mahdollista siirtymistä verovapautuksesta siihen, että verotetaan määrättyjä ulkomaisen tulon ryhmiä.

2. Sovellettaessa 1 kohtaa verovelvollisen on maksettava veroa ulkomaisesta tulosta siten, että verotuksellisen kotipaikan sijaintivaltiossa maksettaviksi tulevista veroista vähennetään verovelvollisen kolmannessa maassa maksama vero. Vähennys ei saa olla suurempi kuin se ennen vähennystä laskettu veron määrä, joka voidaan kohdistaa mahdollisesti veronalaisiin tuloihin.
3. Jäsenvaltioiden on jätettävä tämän artiklan soveltamisalan ulkopuolelle tappiot sellaisen yksikön osakkeiden luovutuksesta, jonka verotuksellinen kotipaikka on kolmannessa maassa.]

[54 artikla

Ulkomailla sijaitsevan kiinteän toimipaikan tulojen laskenta

Kun 53 artiklaa sovelletaan kolmannessa maassa sijaitsevan kiinteän toimipaikan tuloihin, kiinteän toimipaikan tulot, menot ja muut vähennyskelpoiset erät on määritettävä tämän direktiivin sääntöjen mukaisesti.]

55 artikla

Korot, rojaltit ja muut tulonlähteessä verotettavat tulot

1. Kun verovelvollinen saa muita tuloja kuin 8 artiklan c, d tai e alakohdan mukaisia verovapaita tuloja ja näitä tuloja on verotettu toisessa jäsenvaltiossa tai kolmannessa maassa, kyseisen verovelvollisen verovelvollisuudesta tehtävä vähennys ('verohyvitys') on sallittava.
2. Verohyvitystä laskettaessa tulojen määrästä on vähennettävä asiaankuuluvat vähennyskelpoiset menot.
3. Kolmannessa maassa syntyneestä verovelvollisuudesta tehtävä verohyvitys ei saa olla suurempi kuin verovelvollisen lopullinen yhteisöverovelvollisuus, jollei sen jäsenvaltion, jossa verovelvollinen pitää verotuksellista kotipaikkaansa, ja kolmannen maan välillä tehdyssä sopimuksessa toisin määrätä.

X LUKU LÄPINÄKYVÄT YRITYKSET

62 artikla

Läpinäkyvien yksiköiden tulojen kohdentaminen verovelvolliselle, joilla on niissä omistusosuus

1. Kun yksikköä kohdellaan läpinäkyvänä sen sijoittautumisjäsenvaltiossa, verovelvollisen, jolla on siinä omistusosuus, on sisällytettävä veropohjaansa osuutensa kyseisen yksikön tuloista. Tulot on laskettava tämän direktiivin sääntöjen mukaisesti.
2. Verovelvollisen ja 1 kohdassa tarkoitetun yksikön välisiä liiketapahtumia ei oteta huomioon osuudelta, joka vastaa verovelvollisen osuutta yksiköstä. Vastaavasti verovelvollisen tällaisista liiketapahtumista saamien tulojen katsotaan vastaavan määrää, joka olisi saatu riippumattomien yritysten välisessä markkinaehtoperiaatetta noudattaen lasketussa liiketapahtumassa ja joka vastaa kolmannen osapuolen omistusosuutta yksiköstä.
3. Verovelvollisella on oltava oikeus saada huojennusta kaksinkertaiseen verotukseen 55 artiklan mukaisesti.

63 artikla

Kolmansien maiden yksiköiden läpinäkyvyyden määrittäminen

Kysymys siitä, onko kolmannessa maassa sijaitseva yksikkö läpinäkyvä vai ei, on määritettävä verovelvollisen jäsenvaltion lainsäädännön mukaisesti.
